

Arrest

nr. 329 154 van 1 juli 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CIOCOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DENHOUWE, die loco advocaat P. CIOCOTISAN verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2018 kwam verzoeker aan in België.

Op 31 september 2021 kwam het kind K.R.D.S. van verzoeker, geboren op (... 2006) in V., ook aan in België.

Op 19 februari 2024 diende verzoeker, ook voor zijn toen nog minderjarig kind K.R.D.S., een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 juli 2024 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze beslissing werd per schrijven van 15 juli 2024 ter kennis gebracht.

Op 21 januari 2025 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : D. S.
voornaam : R. A.
geboortedatum : (...)1983
geboorteplaats : N.
nationaliteit : Brazilië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15.07.2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 21.06.2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde dat één minderjarig kind in Nederland verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het minderjarige kind over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Het minderjarige kind maakt vervolgens niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Vooreerst merken we op dat betrokkene niet samenwoont met zijn minderjarige kind. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten werd en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. We wijzen erop dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien betrokkene dit wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen onderneemt wat gezinshereniging met zijn minderjarig kind betreft en zich hiervoor tot de Nederlandse autoriteiten wendt. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Ten slotte, staat het betrokkene vrij om zich te vestigen in een derde land waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een meerderjarig kind in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Echter maakt ook hij het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Betrokkene verklaarde dat één minderjarig kind in Nederland verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het minderjarige kind over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Het minderjarige kind

maakt vervolgens niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Vooreerst merken we op dat betrokkene niet samenwoont met zijn minderjarige kind. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten werd en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. We wijzen erop dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien betrokkene dit wenst vanuit het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen onderneemt wat gezinshereniging met zijn minderjarig kind betreft en zich hiervoor tot de Nederlandse autoriteiten wendt. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Ten slotte, staat het betrokkene vrij om zich te vestigen in een derde land waartoe zij beiden toegang hebben.

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert ook de schending aan van de hoorplicht.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“1. Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2. Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt : (...).

De tegenpartij heeft daarmee geen rekening gehouden met de specifieke elementen van de zaak, met name het feit dat verzoeker gemachtigd werd om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het resultaat van zijn aanvraag tot internationale bescherming. (stuk 2)

3. *“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen[...].”* RvS (Je k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES TENTOON STELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELEÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, bepaalt de bestreden beslissing op een verkeerde manier de datum waarop het verblijf van verzoeker in het Rijk niet meer gedekt wordt. De motivatie is, in deze zin, gestereotypeerd en maakt geen enkele melding van de verblijfshistoriek van verzoeker eveneens van zijn mogelijkheid om een verblijfstitel te bekomen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde de artikelen 6, 7, eerste lid, 2° en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar het feit dat verzoeker het land is binnen gekomen op 21 juni 2018 en nog steeds op het grondgebied verblijft, zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden. Daarnaast motiveert de gemachtigde eveneens dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming werd geweigerd door het CGVS op 12 juli 2024 (kennisgeving 15 juli 2024). Verder motiveert de gemachtigde ook concreet over het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat er geen rekening is gehouden met de specifieke elementen eigen aan de zaak omdat verzoeker “gemachtigd werd” op het grondgebied te verblijven in afwachting van het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan dit niet volgen. Braziliaanse burgers hebben weliswaar geen visum nodig voor een kort verblijf van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen blijkens de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. Maar voor een langer verblijf dan 90 dagen wel. De gemachtigde kon dus terecht motiveren dat verzoeker België binnenkwam op 21 juni 2018 en de termijn van negentig dagen reeds lang was verstreken. Dat was overigens ook reeds verstreken vooraleer hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Bovendien kan het precair verblijf waartoe men gerechtigd is gedurende de hangende asielprocedure, en waarvoor verzoeker een attest van immatriculatie heeft gehad, niet beschouwd worden als een werkelijke “verblijfsmachtiging” doch louter het recht om het resultaat van de procedure op het grondgebied af te wachten. Dit beschermingsverzoek werd reeds geweigerd op 12 juli 2024, element waar de gemachtigde ook heeft naar verwezen, zodat met dit specifiek element wel rekening werd gehouden. Verzoeker heeft ook geen beroep tegen deze beslissing van het CGVS ingediend bij de Raad, dermate dat hij ook niet tijdens een beroepsprocedure zou gedoogd geweest zijn op het grondgebied.

Ook in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat inhoudt dat de overheid de verplichting heeft haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) en dat de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde op verkeerde wijze de datum zou vermeld hebben, waarop het verblijf van verzoeker niet meer gedekt werd.

Anders dan verzoeker aanvoert, is de motivering niet stereotiep maar op individuele wijze gemotiveerd. Ook met de mogelijkheid die verzoeker tijdens de asielprocedure ooit heeft gehad om een verblijfsrecht te bekomen, heeft de gemachtigde op afdoende wijze rekening gehouden.

Ten overvloede blijkt uit de gehoorverslagen/vragenlijsten in het administratief dossier in het kader van de internationale beschermingsprocedure dat verzoeker zelf uitdrukkelijk stelde niet uit zijn land gevlucht te zijn, maar louter om economische redenen te zijn vertrokken om zijn kinderen een betere toekomst te geven, hetgeen geen uitstaans heeft met de procedure om internationale bescherming.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Waar verzoeker in het eerste middel nog de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en de hoorplicht, heeft hij niet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur of de hoorplicht schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Inderdaad, uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker een gezinsleven in België in de zin van het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 heeft, met name zijn minderjarige kinderen, waarvan de eerste de Nederlandse nationaliteit heeft. De echtgenote van verzoeker was tot zeer recent een langdurig ingezetene in België en bevindt zich heden in afwachting van een nieuwe machtiging tot verblijf na een wijziging van situatie.

Verzoeker maakt deel uit van een beschermde gezins- en privéleven die diende toereikend in overweging te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

4. Inderdaad, overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van listasten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van een verwijderingsbevel.

Dat de bestreden beslissing, ook als deze geen verwijderingsmaatregel voorziet, de toegang van verzoeker tot een verblijftitel en daarmee tot een daadwerkelijke deelname aan zijn gezinsleven belemmert. Verzoeker maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die op het groengebied van de Schengen lidstaten langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

5. De bestreden beslissing is, in concreto, gemotiveerd als volgt:

“We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Ten slotte, staat het betrokkene vrij om zich te vestigen in een derde land waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene verklaarde dat een meerderjarig kind in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene.”

Deze vaststellingen komen überhaupt niet overeen met de werkelijkheid. Verzoeker is vader van twee minderjarige kinderen waarvan de eerste de Nederlandse nationaliteit heeft, en de tweede in België geboren is toen zijn echtgenote een langdurig ingezetene was en houder van een 5 jaar verblijftitel. Gelet op de complexe gezinsstructuur, kan er niet louter verondersteld worden dat verzoeker het voorwerp zou kunnen maken van een tijdelijke scheiding en alle contacten via de moderne technologische middelen houden.

Deze ontoereikende motivering van de bestreden beslissing, die trouwens op onjuiste feitelijke elementen berust, voldoet niet aan de vereiste onder artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980."

In het tweede middel voert verzoeker aan dat hij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met zijn minderjarige kinderen, waarvan een kind de Nederlandse nationaliteit heeft. De echtgenote van verzoeker was een langdurig ingezetene en wacht op een nieuwe verblijfsmachtiging als gevolg van een gewijzigde situatie. Volgens verzoeker is zijn gezins- en privéleven beschermd en is dit niet op toereikende wijze in overweging genomen. Volgens verzoeker belemmert de bestreden beslissing de toegang tot een verblijfstitel en daarmee ook tot een daadwerkelijke deelname aan zijn gezinsleven. Verder stelt verzoeker dat de motieven van de bestreden beslissing aangaande het gezinsleven niet overeenkomen met de werkelijkheid. Hij stipt aan de vader te zijn van twee minderjarige kinderen, waarvan een de Nederlandse nationaliteit heeft en een tweede in België is geboren toen zijn echtgenote een langdurige ingezetene was. Door de complexe gezinsstructuur kan verzoeker niet zonder meer verondersteld worden de contacten via moderne communicatiemiddelen te onderhouden. Dit houdt volgens verzoeker een ontoereikende motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting in het nationale recht van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden hun weerklink in de hogere rechtsnormen, zijnde respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten immers gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. In deze correspondeert artikel 7 van het Handvest met artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker eveneens de schending opwerpt (zie artikel 52,3 van het Handvest).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing met verzoeker zijn kinderen rekening heeft gehouden. Hij heeft onder meer gemotiveerd dat verzoeker een minderjarig kind heeft, dat in Nederland verblijft en dat dit kind ook over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Aangaande dit kind vervolgt de gemachtigde dat niet blijkt dat verzoeker samenwoont met dit kind. Verzoeker kan volgens de gemachtigde vanuit Brazilië de nodige stappen ondernemen wat gezinshereniging met zijn Nederlands kind betreft en zich hiervoor tot de Nederlandse autoriteiten wenden. Verder kan verzoeker met moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken het contact onderhouden.

Wat betreft het tweede kind, stelt de gemachtigde dat dit kind meerderjarig is en in België verblijft, dat geen gezinsleven met dit kind wordt vermoed, behalve als er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Wat betreft de echtgenote, motiveert de gemachtigde dat zij beiden het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de gezinskern behouden blijft.

De Raad acht deze motieven niet foutief, noch ontoereikend in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, blijkt niet dat verzoeker twee minderjarige kinderen heeft. In het administratief dossier zit het Braziliaans paspoort van het kind K.R.D.S., waaruit blijkt dat het bijna 19 jaar was op het ogenblik van de bestreden beslissing en in V. geboren is. Zoals de gemachtigde terecht motiveert, moeten in geval van de verhouding tussen een ouder en een meerderjarig kind bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond, anders dan de gewone affectieve relaties, teneinde een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aan te tonen (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verzoeker gaat niet in op dit motief van de gemachtigde, zodat hij hier ook geen afbreuk aan doet. Verder stelt verweerder in de verweernota dat deze meerderjarige zoon eveneens het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit ter zitting niet betwist. Dermate dat indien de meerderjarige zoon van verzoeker als een jongvolwassene moet worden beschouwd in de zin van de rechtspraak van het Hof (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55) er ook om de reden dat hij

eveneens een verwijderingsbeslissing kreeg, geen schending van het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden.

Wat betreft het minderjarig kind, blijkt inderdaad uit het gehoorverslag in het administratief dossier van 28 februari 2024 in het kader van de procedure voor internationale bescherming, dat verzoeker verklaarde dat dit kind in Amsterdam is geboren en de dubbele nationaliteit heeft (Nederlands en Braziliaans). De verklaringen in het verzoekschrift stroken alvast niet met de verklaringen van verzoeker tijdens dit gehoor. Wat betreft het motief aangaande de moderne communicatiemiddelen stelt de Raad vast dat dit kind nog geen twee jaar zou geweest zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing, bijgevolg volgt de Raad het motief niet aangaande het onderhouden van een gezinsleven middels moderne communicatiemiddelen. Dit leidt evenwel niet tot de nietigverklaring van de beslissing, aangezien de Raad dit als een overtollig motief beschouwt. Aangaande dit minderjarig Nederlands kind motiveert de gemachtigde onder meer op redelijke wijze dat verzoeker de mogelijkheid heeft om vanuit Brazilië een procedure gezinshereniging te starten met dit kind en hij zich hiervoor logischerwijze tot de Nederlandse autoriteiten moet wenden. Verzoeker weerlegt dit motief niet. De gemachtigde wijst eveneens op de mogelijkheid tot korte bezoeken en verzoeker heeft inderdaad, zoals hoger reeds besproken, in principe als Braziliaan geen nood aan een visum om voor de duur van 90 dagen binnen een termijn van 180 dagen zich naar Nederland te begeven. Ook dit motief acht de Raad bijgevolg draagkrachtig in het licht van het gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Tot slot wijst verzoeker nog op zijn echtgenote, maar hij erkent dat zij evenmin op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte over een verblijfstitel in België, ook al heeft zij in het verleden wel over een verblijfskaart beschikt op basis van gezinshereniging met een andere man. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat de echtgenote ook het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit niet, hij erkent ook dat zij geen beroep heeft ingediend tegen de beëindiging van haar verblijf in september 2024, maar stelt dat zij wel een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Een dergelijke aanvraag, waarvan overigens geen begin van bewijs is gevoegd, weerhoudt haar er evenwel niet van om op vrijwillige basis verzoeker te vergezellen naar Brazilië. De Raad stelt vast dat deze dame eveneens de Braziliaanse nationaliteit heeft, dermate dat op basis van het betoog in het verzoekschrift geen onoverkomelijke hinderpalen blijken om het gezinsleven met haar voort te zetten in Brazilië.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES